

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

Харківський національний педагогічний університет імені Г.С.Сковороди

Есе на тему:

«Професія вчителя доля держави»

Виконала

студентка 13 групи

Природничого факультету

Картавенко Анна Олександрівна

Харків 2018

Професія вчителя – майбутнє держави

Осінь... Яка прекрасна пора року. Навколо скільки яскравих кольорів, що променисто грають на денному світлі, по-особливому ніжне сонце, урочисто вбраний ліс, прикрашений золотим килимом з листя. А уява лине далі... Перше Вересня, зустріч з друзями, привітні посмішки вчителів. Саме ця пора року у мене асоціюється зі школою.

Та ось приємному літньому відпочинку прийшов кінець – необхідно активно працювати. Цей рік був особливим і нелегким, бо потрібно обрати професію. Від її вибору буде залежати все життя. Вчитель... Так, так, саме вчитель. Цей вибір, як мені здається, зробила за мене моя підсвідомість. По-іншому і бути не могло. Моя бабуся все своє життя віддала дітям. Вона працювала вчителем німецької та англійської мов, самотужки почала вивчати ще й французьку, бо хотілося рухатися далі, самовдосконалюватися. Моя мати продовжила її шлях. Вона не уявляє свого життя без дітей, без уроків, на підготовку до яких вона витрачає так багато часу, щоб зробити їх цікавими, такими, які запам'ятаються дітям назавжди. А я хочу продовжити її шлях, бо розумію, що саме вчитель може зробити світ кращим. Цей шлях нелегкий, але хочу спробувати пройти його з гідністю.

Яким же повинен бути вчитель? Перш за все, я вважаю, завдання педагога формувати впевнених у собі, щасливих людей, які не бояться труднощів, які здатні обирати, для яких слово «цінності» має певну вагу, а не залишається тільки словом. Вчитель – це та людина, яка дає дитині крила, підставляє своє плече, допомагає побачити різницю між складнопідрядним та складносурядним реченням, синусом та косинусом, між добром і злом.

Як багато любові, тепла вкладали в нас педагоги. Перший вчитель... Їй було найтяжче, бо ми, маленькі і злякані, щойно переступили поріг величезної школи. Але вона зробила все можливе, щоб її вихованці перебороли свої страхи, навчилися тримати ручку, виводити літери, рахувати, товаришувати, поважати один одного. Вона жила нами. Вона жила для нас. Свій вихідний Юлія Миколаївна витрачала на те, щоб вирушити з нами в поїздку, познайомити зі

світом природи, навчитися ліпити з глини, організовувала змагання, в яких сама брала активну участь та залучала батьків. Вона назавжди залишиться в серці приємним і ніжним спогадом.

Вчитель біології, Марина Геннадіївна, - це та людина, з якою можна було поговорити не лише про систему травлення, тичинки, домінуючі та рецесивні гени, а й про свої бажання, злеті і падіння.

Класний керівник, Жанна Володимирівна, була тим дороговказом, який в бурхливому океані життєвих труднощів допомагав обрати правильний шлях. Вона була не просто вчителем, а й подругою, наставником, другою мамою, яка переймалася проблемами, телефонувала, телефонувала і ще раз телефонувала, щоб порадити, заспокоїти. Вона любила нас, і ми це відчували. Іноді сварила за невивчені уроку, пропуски, за поведінку, яку не завжди можна було назвати гідною, але любила.

Я пам'ятаю, як вчителі пояснювали нам, що ми повинні бути вихованими, чуйними, фізично розвиненими, прагнути до досконалості, хоча вона, як човник, чомусь постійно віддалялася; бути прикладом для наслідування. А нам просто хотілося жити, порушувати накази, бешкетувати, сперечатися.

Минуло зовсім мало часу, і ось ми інші: більш дорослі, розумніші, наполегливі.

Кілька місяців тому я була звичайною ученицею. Зараз уже студентка і мрію стати логопедом, працювати з дітьми, які потребуватимуть моєї допомоги. Я хочу стати справжнім професіоналом, але більш за все - небайдужою людиною, яка побачить результати праці в усміхнених обличчях своїх вихованців, батьків, довіру яких необхідно виправдати. А коли вчитель бачить результат своєї праці, то це і є для нього найвищою нагородою.

Педагог живе в кожній професії, бо саме з нього все починається. Він дає те підґрунтя, на якому з несвідомого першокласника виросте майбутній професор, академік, лікар, будівельник, військовий. Вчитель завжди нестиме у світ добре, чисте, виховуватиме у дітей почуття відповідальності перед самим собою, перед друзями, родиною, державою. Він завжди буде тим маяком, що вказує

правильний шлях у житті, що допомагає вибратися з пільми, не загубитися у бурхливому життєвому океані. Це той вогник, що запалює у дитячих серцях любов і ніжність, яку вони пронесуть через усе життя. Це людина, яка навчить поважати старших, захищати природу, пишатися героїчним минулим нашого народу, цінувати його звичаї та традиції, любити свою Батьківщину та бути готовим захистити її від ворога. Вчитель розуміє, як важливо виховати справжніх гідних людей, які принесуть користь своїй державі. Бо тільки та держава буде квітнути, як пишній сад, де живуть свідомі громадяни. Отже, доля держави – в руках вчителя.